

Kulturchef: Bertel Nygård, bertel.nygard@vasabladet.fi, tel 3260 237

Redigerare: Anna Gammelgård, Susann Furu E-post: kultur@vasabladet.fi

Bluesrock med överraskningar

RECENSION SKIVOR

Two sides

STMBB, 2007

▼Jakobstadsbandet STMBB:s debutskiva är märklig och samtidigt beundransvärd. Inte nog med att bandet väntat i 40 år med att spela in den. När den sedan ges ut, har de bytt namn på bandet, skrivit nästan helt nya låtar, och ger dessutom ut ett dubbelalbum.

Det är ett tecken på att veteranerna lever i nutid. Något kommersiellt drag är det knappast heller. Under 40 år har bandet säkert skaffat ett och annat fan som skulle köpa en ny skiva som det står St Marcus Blues Band på. Nu står det i stället STMBB. Modigt och logiskt. Fast kanske inget speciellt bra bandnamn.

Helt har de förstås inte lämnat

det förflutna bakom sig. Låtarna är förankrade i 1960- och 1970-talens bluesrock. Progressiv sådan har de själva sagt. Och det beror förstås på hur man menar.

Många är de St Marcus-spelningar som börjat med låten "Pretty Woman". Den finns också skivan som en av tre covers. Den andra kända är Cream-klassikern "White Room". Ingen av dem känns direkt anslagen. De rivs av i ganska traditionell stil, och börjar dessutom bli något uttjatade.

Däremot sticker flera av de egna låtarna ut på ett positivt sätt, nästan alla komponerade av sångaren/gitarristen Hannu Lindblom. Lindblom imponerar också som sångare på flera låtar. Bland dem Leonard Cohen/Chris Rea-brummande balladen "Old Friend".

Visst finns det också traditio-

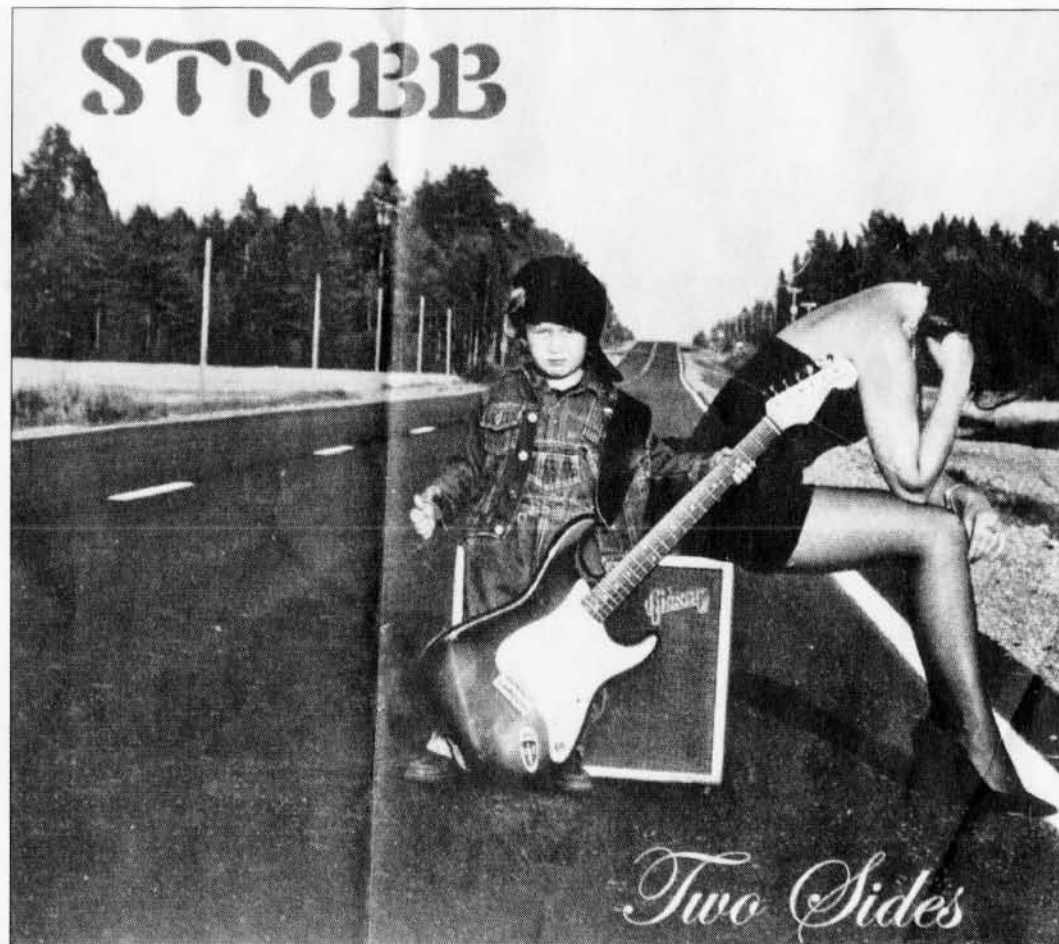
nell bluesgung bland låtarna, som "Blues ain't dead", "Harder than steele" och "Pain".

Men bandet bjuder också på tunga sydstatsriff ("Pusherman"), Steely Dan-influenser ("Drivin Crazy") och den nio minuter långa "Thrill 2". Kompletterad med sax- och gitarrsolon för den tankarna till Pink Floyd och deras "In the Flesh".

Till mångfalden bidrar också blåssektionen och att gitarristerna Lindblom och Göran Fellman har varsin egen stil. Fellmans (tidigare gitarrist i Stormwing) teknikdrivna hårdrockskunskap smyger också fram här och var.

"Two Sides" känns som ett välgjort album som på flera sätt överträffar förväntningarna. Arrangemangen är genomtänkta och välspelade.

Däremot är 80 minuter väl

mastigt. Några av coverlåtarna eller de mest anonyma egna alstren kunde ha valts bort för

ett ännu mer slagkraftigt resultat. Då hade albumet också gått att klämma in på en enda cd.

TOM FORSMAN

tom.forsman@vasabladet.fi

tel 3260 328